

Specific românesc

Ion Minulescu

Ce românești sunt astăzi căsuțele din Șchei!...
Sunt vesele și albe și curate -
Și totuși, altădată, ce triste și-ncruntate
Te-ntâmpinau aceste căsuțe strămoșești,
Prin care țărănuțele minore,
De teama slujitorilor domnești,
Își ascundeau panglicele lor tricolore,
Căci zbirii stăpânirii din cetate,
Când năvăleau în Șchei să-și încaseze birul,
Le despuiau de salbe,
Inele
Și cercei;
Și le-aruncau pe toate, aproape goale,-n ploaie,
Ca să-nmulțească crucile din cimitirul
Bisericiții Sfântul Niculaie...

Așa era pe vremea-aceea-n Șchei
Când zbirii stăpânirii din cetate
Vânau doar pungi de aur
Și... femeii...

Dar bunul Dumnezeu, care veghea
Cu ochiul său triumfiular de peruzea,
S-a mâniat de-atâta răutate...
Și-atunci, toți zbirii din cetate,
Cât ai clipi din ochi, au dispărut
Brașovul n-a mai fost cetate
Și-n Șchei dreptate s-a făcut -
Dreptate sfântă, pentru lumea toată -
Așa cum nu se mai făcuse
În Șchei de nimeni... niciodată...

Dar dacă atunci, în Șchei, s-au petrecut
Minunile pe care le-ai văzut,
În Șchei rămâne totuși și astăzi, neschimbat,
Un nume vechi,
Un nume de mare Împărat,
Pe care, Dumnezeu chiar - dacă-ar vrea
Să-l schimbe -
Dumnezeu nu l-ar schimba!...

De-aceea "Împăratul Solomon"
Din firma cârciumii cu-același nume

A renunțat la sceptru și la tron
Și-n cârciuma din Șchei, plină de lume,
Înveselește și-astăzi la fel ca-ntotdeauna
Perechile de tineri - drumeți îndrăgostiți -
Clienți care se-mbată cu bere și cu glume,
În timp ce lăutarii le miorlăie-n urechi
Refrenul nou al unei romanțe de sezon,
Ce nu-i decât refrenul romanței foarte vechi,
Pe care-o știți cu toții -
Romanța vieții noastre,
Cu "banca solitară".
Cu "brazii"
Și cu "luna"!...